

Girl Online

ON TOUR

Interneta Mergaitė
KONCERTINIS TURAS

ZOE SUGG

baltos lankos

ZOE SUGG

Girl Online

ON TOUR

Interneto Mergaitė

KONCERTINIS TURAS

Iš anglų kalbos vertė Rita Pilkauskaitė

baltos lankos

UDK 821.111-93
Su25

Versta iš:
Zoe Sugg, Girl Online: on Tour,
Penguin Books Ltd., London, 2015

Redaktorė
Daiva Grikinienė

Maketuotoja
Eglė Jurkūnaitė

Dailininkas
Zigmantas Butautis

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

ISBN 978-9955-23-907-9

Text Copyright © Zoe Sugg, 2015
The author has asserted her moral rights
All rights reserved
© Zoe Sugg, autorės nuotrauka
© Ahoy There, viršelio iliustracijos
© Silas Manhood, merginos su foto aparatu nuotrauka
© FreeImages.com Content License, kitos viršelio nuotraukos
© Rita Pilkauskaitė, vertimas į lietuvių kalbą, 2016
© Baltų lankų leidyba, 2016

Birželio 20 d.

Kaip išverti santykius per atstumą, kai tavo vaikiną – superkarštas roko dievaitis

1. Atsisiųsk skaičių, „WhatsApp“, „Snapchat“, iš esmės visas bendravimo programėles, kokias tik rasi. Apsivilkusi pandos pižamą visą naktį nesudėk bluosto plepėdama su savo vaikinu, kol akių vokai ims merktis ir žiauriai užsinerėsi miego.
2. Jei atsibudusi imsi jo ilgėtis, vis iš naujo klausykis „Rudeninės mergaitės“.
3. Telefone nustatyk programėlę, rodančią jo vietos laiką, kad ir kur būtų, juk gali atsitiktinai pažadinti trečią nakties paplepėti. (Jau bent dešimt kartų man liko nutiko!)
4. Nusipirk kalendorių ir žymėk, kiek dienų liko, kol vėl jį pamatysi (beje, man liko laukti tik PENKIOS DIENOS).

5. Pasistenk laimėti loterijoje, kad nebereikėtų eiti į mokyklą, galėtum nuskristi pas jį ir daugiau jums niekad nereikėtų taip ilgai būti atskirai.

6. Kad ir ką veiktum, tik NESijunk prie interneto ir nežiūrėk vaizdo įrašų, kur priešais tūkstantinę klykiančių fanų minią aplink tavo vaikiną nardo ir išsižergusi klubus kraipo superpibloškianti popžvaigždė Lija Braun.

7. Ir neieškok jo vardo gogle, kad nematytum, kaip puikiai jis leidžia laiką, kol tu ruošiesi egzaminams.

Mieli mano skaitytojai, net jei kada nors apims noras viešai paskelbti šitą tinklaraštį, niekad to nedarysiu.

Nes žinau – nevalia prisipažinti, jog esi nepasitikinti, ne itin graži ir kaip reikiant pavydi, nes tavo vaikinas yra pats mieliausias pasaulyje ir nesuteikė jokios priežasties šitaip jaustis, tiesa?

Pasakykit, kad pasijusiu geriau. Nežinau, kaip reiks išverti.

Neinternetu Mergaitė... ir nesijungsiu xxx

Pirmas skyrius

Po penkių dienų

Turėtų oficialiai uždrausti laikyti egzaminus klasėse su langais į jūrą.

Juk nesąžininga sėdėti klasėje – pirštus ima traukti mėšlungis ištisas dvi valandas laikant suspaustą plunksnakotį, o lauke saulė spindi bangose ir taip šviesu, taip smagu. Kaip man, lauke čiulbant paukščiams, atsiminti, kas buvo ketvirtoji karaliaus Henriko VIII žmona ir, prisiekiu, netoliese girdžiu linksmą nerūpestingą ledų vagonėlio melodiją.

Papurtau galvą, kad pradingtų skaniausių minkštų ledų vaflyje su šelmiškai kyšančia šokoladine lazdele vaizdas, ir stengiuosi susisiekti su savo draugo Elioto smegenine. Jam vieni niekai per istorijos egzaminą prisiminti visus tuos faktus ir datas. Todėl ir daviau pravardę Vikis, nes jo smegenyse telpa tiek žinių, kiek ir Vikipedijoje, o manosiuose, nors kartojausi, viskas taip greitai išgaruoja kaip „Snapchat“.

Atsidususi bandau sutelkti dėmesį į egzamino klausimą, bet žodžiai ima mirgėti akyse ir pati nebeperskaitau, ką prikeverzojau. Tikiuosi, tam, kas taisys, labiau seksis.

Kvailai pasielgiau brandos atestatui pasirinkusi istoriją. Tuo metu tiesiog pasirinkau, nes visi ją rinkosi. Vienintelis dalykas, kurį tikrai norėjau pasirinkti, tai fotografija. Tiesą sakant, neįsivaizduoju, kuo norėčiau būti pabaigusi mokyklą.

– Gerai, baigiam rašyti, – ištaria klasės priekyje sėdintis egzaminuotojas.

Akimirksniu išdžiūva burna. Nežinau, kiek laiko svajojau, bet dar nespėjau atsakyti visų klausimų. Šitie egzaminai nulems, kokius dalykus pasirinksiu kitais metais, o aš jau susimoviau. Mano delnai pasidaro lipnūs nuo prakaito ir nebegirdžiu lauke čiułbančių paukščių. Girdžiu vien tik klykaujant žuvėdras. Atrodo, tarsi jos į ausį skanduotų: su-si-mo-vė, su-si-mo-vė. Ima pykinti ir pasijuntu prastai.

– Pene, ateini? – pamatau prie stalo stovinčią draugę ir klasiokę Kirą. Beveik nepastebėjau, kaip egzaminuotojas pagriebė mano testą.

– Aha, tuoj, – čiumpu rankinę ir iššliuogiu iš už stalo.

Atsistojus palengvėja ir nustoja pykinti. Nesvarbu, kiek gausiu, viskas – tai paskutinis egzas. Šiuos mokslo metus užbaigiau!

Kvailai išsišiepusi sumušu delnais su Kira. Jaučiuosi labiau nei per visą laiką mokykloje suartėjusi su klasiokais, ypač dvynukėmis Kira ir Amara. Jie susibūrė aplink mane po metų pradžioje užklupusio viešo skandalo – tvirta draugystės siena

prieš didžiulę karštų naujienų bangą. Socialiniai tinklai pasiuto sužinoję, kad susitikinėjau su roko žvaigžde Nojum Flinu, o dar aptiko mano anoniminį tinklaraštį, atkapstė asmeninio gyvenimo smulkmenas ir apkaltino išardžius tariamus Nojaus ir megapopžvaigždės Lijos Braun santykius. Tai buvo juodžiausios mano gyvenimo dienos, bet draugai padėjo atlaikyti audrą. O kai viskas nurimo, tie įvykiai mus suartino.

Mokiniam pasipilant į koridorių Kira sako:

– Varom atšvęsti su mėšainiais į „GBK“? Prieš koncertą visi ten susitinkam. Turbūt miršti iš laimės, kad vėl pamatysi Nojų?

Apima pažįstamas jaudulys. Džiaugiuosi – na, žinoma, bet ir nervinuosi. Nemačiau Nojaus nuo Velykų atostogų, kai atskrido kartu atšvęsti mano šešioliktojo gimtadienio. Dabar planuojam drauge praleisti dvi savaites. Ir nors tai vienintelis dalykas, kurio noriu, tik apie tai tegalvoju, bet vis spėliuju, ar bus taip pat.

– Pasimatysim restorane, – sakau. – Man reikia kai ką pasiimti iš panelės Mils kabineto ir užsukti namo persirengti.

Kira spusteli man ranką.

– O Dieve, man irgi reikia sugalvoti, ką rengtis!

Jai nuskubant šypteliu, pabaigus egzaminus apėmė pakili nuotaika, bet ir vėl imu nervintis. Ar aš vis dar patiksiu savo vaikiniui ir panašiai. Žinau, turėčiau labiau savim pasitikėti, nes patinku Nojui tokia, kokia esu, bet kai pirmasis tavo vaikas šiuo metu yra vienas žymiausių naujų dainininkų planetoje, tai lengviau pasakyti negu padaryti.

Koridoriai beveik ištuštėjo, tik mano konversai girgžteli į linoleumo grindis. Nesitiki, jog paskutinį kartą matausi su savo fotografijos mokytoja panele Mils. Šiomet ji labai mane palaikė – turbūt jai vienintelei, be tėvų, iš tikrųjų išsipasakojau, kas dėjosi per praėjusias Kalėdas ir Naujuosius. Net ir Eliotui kartais ne viską sakau. Aš niekad negalvojau apie bešališką klausytoją, tačiau ir nežinojau, kad man jo reikia.

Mat mažoje spintoje, kur panelė Mils laikinai įrengė tamsų kambariuką, mane ištiko panikos priepuolis. Tai įvyko praėjus vos porai savaičių po to, kai internete pasklido žinia apie mane ir Nojų. Šiaip tamsiame kambariuke nusiraminu, bet gal dėl stipraus kvapo, o gal uždaros erdvės, o gal todėl, kad tuo metu kaip tik ryškinau nuotrauką, kurioje buvo gražus Nojaus veidas, kurio nematysiu visą amžinybę, ir vos nenualpau į vonelę su ryškalais. Laimei, tai įvyko po pamokų, todėl niekas nepamatė supanikavusios Penės, o panelė Mils pagirdė mane arbata ir pripenėjo sausainiais, tada ir užsivedžiau pasakoti taip, kad nebegalėjau sustoti.

Nuo to karto ji man padėdavo, nors labiausiai būtų padėjęs mano tinklaraštis. Rašydama pasijusdavau išsivadavusi. Paskelbusi paskutinį įrašą „Kaip pasaka virto siaubo istorija“, toliau „Interneto Mergaitė“ rašiau asmeniškai, bet visą laiką knietėjo, tiesiog jaučiau poreikį pasidalinti mintimis su pasauliu. Daugiau nei metus „Interneto Mergaitėje“ išliedavau emocijas ir išreiškėdavau save kūrybiškai, man šito trūko, kaip ir internetinių skaitytojų, kuriuos vadinau savo draugais. Žinoma, jei tik būčiau kreipusis pagalbos, tinklaraščio

skaitytojai būtų atsiliepę, kaip pačioje pradžioje, kai nežinojau, kas man darosi.

Kai tik užsimerkusi pasvajodavau, kad reiktų atnaujinti tinklaraštį, visada prieš akis iškildavo vienintelis dalykas – visi tie neapykantos pritvinkę žmonės, tūnantys prie savo klaviatūrų ir pasiruošę sudraskyti mane. Nors dauguma buvo draugiški ir palaikantys, bet užtektų vieno bjauraus komentaro, kad nusirisčiau juoda spirale žemyn. Anksčiau niekad nesijaučiau tokia suparalyžiuota ir nepajėgianti ką nors rašyti. Žodžiai iš po mano pirštų liete liedavosi, bet viskas, ką parašydavau, atrodė išpūsta ir klaidinga. Todėl rašiau į dienoraštį, tačiau tai ne tas pats.

Mėginau paaiškinti mane apėmusius jausmus panelei Mils. Toje spiraleje internetiniai žmonės tampa klounais su storu grimo sluoksniu ir jiems šypsantis matosi aštrūs kaip skustuvai dantys. Jie panašūs į pabaisas, užuot tykoję tamsoje, nuo nieko nesislapsto. Jie įkūnija visas baisiausias mano baimes. Tarsi milijonas košmarų. Dėl jų kyla noras susipakuoti ir apsigyventi tolimoj genty atogrąžų miškuose, manančioj, kad lėktuvai yra dievų atsiųstos piktosios dvasios. Man apie juos pasakojo Eliotas. Kertu lažybų, jie nėra girdėję nei apie „Interneto Mergaitę“, nei Nojų Flina. Nei apie feisbuką ar tviterį. Arba sensacingus vaizdo įrašus, kurie, regis, niekad nedingsta iš interneto.

Jei gyvenčiau tik Braitone, Anglijoj, būtų dar nieko. Mokykloje jau visi pamiršo apie mano skandalą, kaip ir pamiršo pernykščio „X faktoriaus“ laimėtojo vardą. Tėtis sako, kad

šiandienos naujienos ryt jau niekam nebeįdomios. Jo tiesa, žinia apie mano tinklaraštį ir draugystę su Nojum dabar tokia pat nutrinta, kaip ir mano mėgstamiausių džinsų keliai. Tačiau aš negyvenu tolimose džiunglėse ar vien tik Braitone, Anglijoj. Esu internetu vadinamos planetos pilietė ir šiuo metu man tai pati blogiausia vieta visame pasaulyje, nes bijau, kad čia niekas niekada nepamirštama.

Vis dėlto bent vienas geras dalykas įvyko ir internete. Pegaso Mergaitė palaikė mane, todėl mudvi apsikeitėm elektroninio pašto adresais ir prieš tai buvusi viena ištikimiausių „Interneto Mergaitės“ skaitytojų tapo gera drauge, nors iš tikrųjų dar nebuvo susitikusios. Klausydama, kaip kažkelintą kartą dejuoju, kad gaila, jog nebėra „Interneto Mergaitės“, ji pasiūlė pakeisti mano tinklaraščio nustatymus, kad tik žinantys slaptažodį galėtų skaityti įrašus. Dabar ji, Eliotas ir panelė Mils vieninteliai skaito mano kliedesius. Vis geriau negu nieko.

Pro klasės durų stiklą matau panelę Mils: palinkusi taiso namų darbus, šviesiai rusvi plaukai užkritę ant veido. Pabeldžiu į duris, ji pakelia galvą ir nusišypso.

– Labas, Pene. Ar viską šiomet pabaigėi?

Linkteliau.

– Ką tik išlaikiau istorijos egzaminą.

– Puiku! Užėik.

Ji lukteli, kol atsisėdu į kietą plastikinę kėdę. Aplinkui ant juodos putplasčio lentos kabo mano klasiokų darytos fotografijos, paruoštos vasaros parodai. Nors panelė Mils prieštaravo, labai prašiau nekabinti mano nuotraukų. Atlikau visas

užduotis, tačiau nedrįstu niekam jų rodyti. Dauguma klasiokų sukėlė savo darbus į internetą, o aš po Kalėdų nustoju tai daryti. Baisiai bijau, kad kas nors suradęs jas neišjuoktų. Todėl visas nuotraukas atsispausdinusi ant popieriaus dėju į aplanką ir kas savaitę nešiau panelei Mils. Mane labai raminančiai veikė nuotraukų ryškinimo procesas.

Ištraukusi aplanką su nuotraukomis atiduoda man.

– Pene, kaip visad puikiai padirbėjai, – taria nusišypsėjusi. – Kurį laiką nesimatysim, ką? Norėjau pasikalbėti apie paskutinį tavo įrašą. Žinai, tau pagerėjo.

Gūžteliu. Aš tegalvoju, kaip išverti dieną, ir viskas.

Tarsi atspėjusi mano mintis, panelė Mils kalba toliau:

– Manau, gali kur kas daugiau nei tiesiog išverti vieną dieną po kitos. Pene, tu gali mėgautis. Šiais mokslo metais tau teko daug išgyventi. Džiaugiuosi, kad nusprendei laikyti A lygio egzaminus, ypač fotografijos, bet neturėtum per daug sukti galvos, ką pasirinkti. Kol kas tau nebūtina žinoti, kuo norėtum būti.

Sunku ja patikėti. Atrodo, visiems aišku, kuo jie bus ateity, išskyrus mane. Eliotas man irgi nepadės. Jis nori mokytis drabužių dizaino ir svajoja kada nors turėti savo etiketę. Ką tik sužinojau, jog Kira nori būti veterinare ir pasirinko biologiją bei matieką, kad galėtų pakliūti į gerą universitetą. Amara itin gabi fizikai, visad norėjo būti mokslininke, taigi jai viskas aišku. Man labiausiai patinka fotografuoti ir rašyti tinklaraštį, kurį dabar skaito tik artimiausi draugai. Nemanau, jog tai galėtų būti profesija.

Žinau, manęs laukia daugybė galimybių, tačiau trypčioju ant kranto nesiryždama nerti.

– Jūs turbūt visada norėjot būti mokytoja? – paklausiu.

Ji nusijuokia.

– Nelabai. Tiesiog taip susiklostė. Norėjau būti archeologė! Kol suvokiau, kad archeologija nėra Indianos Džounso nuotykių, o dažniausiai valandų valandas trunkantis mažyčių kaulų gabalėlių klasifikavimas. Ilgą laiką jaučiausi pasimetusi.

– Kaip tik taip jaučiuosi, – atsidūstu. – Pasiklydusi savo pačios gyvenime. Ir nemoku naudotis kompasu. Ar yra kokia gyvenimo navigacijos sistema?

Panelė Mils nusijuokia.

– Kad ir ką tau sakytų kiti suaugusieji, atkleisiu vieną mažytę paslaptį: neprivalai žinoti dabar. Tau tik šešiolika. Tiesiog nebijok džiaugtis gyvenimu! Pirmyn, linksminkis! Gyvenk savo gyvenimą. Apversk tą vidinį kompasą aukštyn kojom ir atvirksčiai, kad nebežinotų, kur šiaurė. Kaip jau sakiau, mokytojauti ėmiau visiškai atsitiktinai, bet dabar nenorėčiau dirbti kitokio darbo, – palinkusi arčiau nusišypso. – Taigi, ar lauki šio vakaro koncerto? Kitų klasių mokiniai tik apie tai ir tekalbėjo. Nojus apšildys „Škicą“?

Nudžiugusi, kad pakeitėm temą, nusijuokiu. Širdis suvirpa nuo minties, kad vėl pasimatysiu su Nojum. Dabar jau nebereikia nei skaipto, nei žinučių. Be to, pirmą kartą pamatysiu jį gyvai grojantį ant scenos priešais tūkstantinę klykiančių merginų minią.

– Taip, jis pradės koncertą. Jam tai labai svarbu.

– Neabejoju. Ką gi, gerai pailsėk per vasarą. Bet nepamiršk ruoštis A lygio fotografijos egzaminui, – ji kinkteli į mano aplanką. – Ar tikrai nenori dalyvauti parodoje? Turi nuostabių nuotraukų, vertų pripažinimo.

Papurtau galvą. Ji atsidūsta, nes žino – neverta įkalbinėti.

– Na, ką gi, Pene, ir toliau rašyk savo tinklaraštį. Turi tam gyslelę. Moki sudominti skaitytojus, todėl nenoriu, kad prarastum šį gebėjimą. Tegul tai bus tavo šios vasaros atostogų užduotis, ir fotografuok. Kai grįši, norėsiu pamatyti tavo kelionės įspūdžius.

Nusišypsau dėdama aplanką į krepšį.

– Panele Mils, ačiū už visą jūsų pagalbą šiemet.

Pagalvoju apie vasaros atostogų fotografijos užduotį. Panelė Mils liepė mums pažvelgti „kitokiu žvilgsniu“ – pabandyti pamatyti viską kitu kampu. Neįsivaizduoju, ką fotografuosiu, bet esu tikra, kad kartu su Nojum išvykus į koncertinį turą pasitaikys daugybė įvairiausių progų.

– Nėra už ką, Pene.

Išeinu iš klasės į tuščią koridorių. Paspartinu žingsnį ir smarkiau plakančia širdimi pasileidžiu bėgti. Išlekiu pro duris į lauką ir plačiai išskėtusi rankas apsisuku ant mokyklos laiptų. Paraustu suvokusi, kaip kvailai atrodau iš šalies, tačiau kaip niekad džiaugiuosi mokslo metų pabaiga. Kaip gera vėl ištrūkti į laisvę.

Birželio 25 d.

Visi egzai išlaikyti! (Kaip išgyventi, kai vėl teks juos laikyti.)

Muškit būgnus... Mokslo metai pasibaigė! Viskas! *Finito!*

Buvo ne taip ir blogai. Kartoju: pusė velnio. Tačiau kai kas man padėjo (labai ačiū Vikiui, geriausiam mano draugeliui!), davė patarimų, kaip išverti, kai, atrodydavo, nieko daugiau neveikiu, tik mokausi, mokausi ir dar kartą mokausi!

Jeigu dabar neužsirašysiu, aišku, iki kitų metų, kai vėl reiks laikyti egzus, būsiu pamiršusi. Nežinia kodėl, kad ir kiek kartų juos laikyčiau, egzai man visą laiką kelia siaubą.

Penki būdai, kaip išverti egzaminus (aš jų pakęst negaliu)

1. Kartokis

Aha, sakysit, ir taip aišku, bet šiemet nusibraižiau kalendorių, įrašiau visus dalykus ir ties kiekvienu, valandą pasikartojusi, priklijuodavau blizgančią žvaigždutę. Jaučiausi truputį pradinukė, bet matant, kokią pažangą darau (visas kalendorius sužibo nuo susidariusių žvaigždynų), pasitikėjimas savo žiniomis nerealiai sustiprėjo.

2. Kyšiai

Ne mokytojams ar egzaminuotojams, o sau! Kai tik pabaigdavau kartotis visos savaitės medžiagą (žr. Nr. 1), nueidavau į itališką ledainę ir kaip atpildą nusipirkdavau didžiulę porciją ledų. Niekas taip neskatina mokytis kaip saldumynai!

3. Pradėk nuo sunkiausių klausimų

Geriausias Vikio patarimas! Jis siūlo pirmiausia susikoncentruoti į klausimus, už kuriuos gausi daugiausiai taškų, kad neužstrigtum prie jų ir nepakeverzotum kokios nesąmonės.

4. Kava

Nemėgstu kavos, tačiau, pasak brolio, tai padeda. Taigi pabandžiau, nors ir raukydamasi, bet išgėriau. Baigėsi tuo, kad visą naktį nesumerkiau akių, nes krėtė nervinis drebulys. Tad gal tai ir ne itin geras patarimas...

5. Svajok apie vasarą

Nepamirškite, kad po egzų laukia gyvenimas! Iš esmės tai man ir padėjo išverti. Mintis, kad labai greitai vėl būsiu su vaikinu iš Bruklino...

Neinterneto Mergaitė... ir nesijungsiu xxx